

بخشی آموزه‌های قرآنی و جوهره اخلاق اسلامی برای زندگی ماست

همزمانی شب‌های قدر با آغاز سال نو، پیام‌هایی مشترک برای مادر که یکی از مهم‌ترین آنها بخشش و از خودگذشتگی است. بی‌تردید فرق است بین کسی که پای انسانی را لگد می‌کند و بین کسی که مالی را از دیگری می‌دزد یا کسی که آبرو از انسان‌ها می‌برد، اما آیا ما باید همه را ببخشیم؟ یکی از صفات خدا، «غفور» و «ستار» است: «یا مَنْ أَظْهَرَ الْجَمِيلَ وَ سَتَرَ الْقَبِيحَ»، آشکارکننده خوبی‌ها و پوشاننده بدی‌هاست. این است که مکرر در آیات قرآن، سخن از غفو و غفران و بخشش آمده است، اما آیا خداوند بخشیدن افرادی را که در حق دیگران ظلم کرده‌اند و از کرده خود پشیمان نیستند را هم دوست دارد و به آن سفارش کرده است؟ وقتی کسی به ما ظلمی می‌کند که بخشیدنش فوق‌العاده سخت باشد و آن فرد را دیگر نبینیم بنابراین بخشیدن یا نبخشیدن من را آن فرد متوجه نمی‌شود، در این صورت هم بخشش درست است؟ آیا ما باید لزوماً همه را ببخشیم؟ [صفحه ۹](#)

همدلی ایرانی در نوروز رمضانی

همزمانی شب‌های قدر با حلول سال نو فرصتی است تا در کنار هم قدر نعمت‌های الهی را بدانیم

دکتر مجید رحمتی کارشناس مذهبی:

دید و بازدید نوروزی در ماه مبارک ما را به خدا نزدیک‌تر می‌کند

دکتر محسن نصری، جامعه‌شناس:

فرهنگ ایرانیان آمیزه‌ای زیبا از ارزش‌ها و آیین‌های دینی و ملی است

حجت‌الاسلام بهنام باقری کارشناس دینی و حافظ قرآن:

همزمانی بهار قرآن و طبیعت فرصتی برای انس خانواده با فرهنگ قرآنی است

دکتر لیلا وطنخواه، استاد دانشگاه و جامعه‌شناس فرهنگی:

حرمت رمضان را حفظ کنیم و روح معنوی نوروز را گرامی بداریم

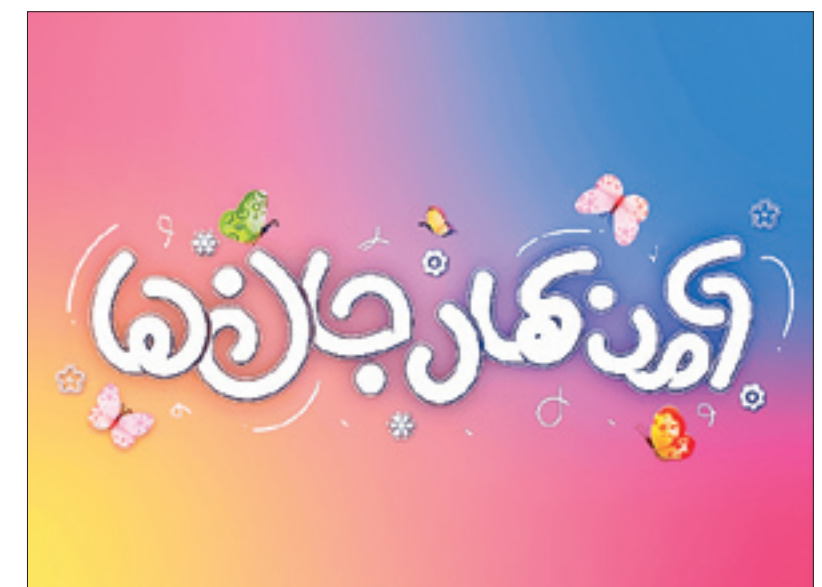
نگاه

مهرضیه بامیری

ایمان تازه، نو به نو

گفتم: کدام راه نزدیک‌تر است؟ گفت: به کجا؟ گفتم: به خلوتکده دوست گفت: تو مگر فاصله‌ای می‌بینی؟ بیسن دل و آن کس که دلت منزل اوست؟ (شمس تبریزی)

یکجا خواندم نوشته بود اسلام دین چیزهای تازه است. چیزهای نو و دست اول. در بحر سخنان که بروی راست می‌گوید. اسلام می‌گوید، خوردن غذای مانده کراهت دارد. پوشیدن لباس کهنه و مندرس جایز نیست. می‌گوید روزی که با دیروز فرقی نکند، روز نیست. چه خوب که عاشق تغییر و تنوع است. چه خوب که پادمان می‌دهد، مداوم در حال نو شدن باشیم. غذای نو لباس نو فکر نو و البته ایمان نو. چقدر نو شدن اعجاب‌انگیز است. تمام شهر را به هم می‌ریزم تا نو شدن را در دل نوروز جشن بگیریم. انقدر برای ما مهم است که حتی کرونا هم نتوانست این مهم را به تعویق بیندازد. ایمان هم همین است. درست مثل زندگی مثل نوروز، تازه‌اش خوب است. ما خیلی خوش شانس هستیم که نوروز را برای نو شدن طبیعت داریم و رمضان را برای نو شدن ایمان. همه چیز را از سر می‌گیریم. خطاها را پشت سر می‌گذاریم و برای نو شدن عهدی دوباره می‌بندیم. ایمان که نو می‌شود، جهان دوروبرمان عوض می‌شود. همه چیز رنگ‌وبوی خدایی می‌گیرد. ایمان مان که نو می‌شود، مسلمانی مان دیدن دارد. توی شهر که راه می‌روی رایحه انسانیت پیچیده، انگار خدا تکهای از خودش را در وجود آدم‌هایش گذاشته تا بگوید من کنار تان هستم.

خودمانی

مقدرات ما همین ابتدای سال تقدیر می‌شود!

دهد! بنابراین دومین کارمان این است که تمام چیزهایی که نمی‌گذارند، با تقدیرات عالی از شب‌های قدر خارج شویم را بشناسیم و دور بریزیم. بسیار زیاده هستند آنان که ظرفیت نفس‌شان را انقدر بالا می‌برند که در شب‌های قدر، به اندازه میلیون‌ها انسان، در تقدیرات‌شان، خیرات ثبت می‌شود و ویژگی خاص این افراد، انتخاب دقیق‌شان است! به راستی چگونه انتخاب می‌کنند؟ چگونه آرزو می‌کنند؟ چگونه موانع اجابت‌شان را از میان برمی‌دارند؟ ایشان در جایی دیگر با طرح این سؤال که ما به چه نوع تقدیرهایی احتیاج داریم؟ می‌نویسد: به تقدیرهایی احتیاج داریم که خیر دنیا و آخرت ما باشد، مثل تقدیر شادی و آرامش. شب قدر، شب تصمیم و دعاست. دعا خواندن نیست، دعا خواستن است. یعنی اگر تو بخوای، حضرت هم امضا می‌کند. در این شب، اگر تصمیمت را گرفتی از فردا صبح، سبک زندگیت تغییر می‌کند. نوع دوستی‌هایت، ارتباطات، تصمیم‌هایت و همه چیزت رنگ خانواده آسمانی پیدا می‌کند. نگاهت به آدم‌ها عوض می‌شود.»

چه تقارن عجیب و دلنشینی. بسیاری از افراد سال قمری خود را هم از همان شب‌های قدر در نظر می‌گیرند و چه زیبا که امسال هر دو همزمان آغاز می‌شود. اوج و قله ماه مبارک رمضان، شب‌های قدر است که امسال همزمان با شروع سال هجری شمسی است. شبی که مقدرات امور تصمیم‌گیری می‌شود. امام باقر(ع) می‌فرمایند: در شب قدر، هر چه در آن سال تا شب قدر آینده (از: خیر و شر یا اطاعت و معصیت، یا مولود و مرگ یا روزی) خواهد شد، مقدر می‌شود. پس، آنچه در آن شب، مقدر و حتمی شود، از امور قطعی خواهد بود و خواست خداوند، همان است.

۳۶۵ روز سال در گرو همین چند شب قدر است. سال نو و شب قدری که تقدیرها رقم می‌خورد. همزمان با خواندن دعای «یا مقرب القلوب و الابصار، یا مدبر اللیل و النهار، یا محول الحول و الاحوال، حول حالنا الی احسن الحال» العفو العفو می‌گوییم، و قرآن سر می‌گیریم و از خدا و معصومین(ع) و امام زمان(عج) می‌خواهیم بهترین‌ها را برای ما تقدیر کنند. تقدیری که خود باید بخواهیم. استاد اخلاق محمد شجاعی می‌گوید: «شب قدر فقط شب مناجات نیست، شب نوشتن برنامه‌هاست. شبی که باید برای سال آینده، برنامه نوشت. برنامه‌های آماده امضا. اول باید چرتکه‌های انداخت، یا آنچه که قرار است بخواهیم، در شأن حقیقت وجودمان هست یا نه؟ پس ابتدای‌ترین کار، شناخت قیمت و شأن حقیقی مان است و سپس تهیه لیستی از اهدافی که برای‌شان دغدغه داریم! یادمان باشد، ما اولین کسی هستیم که قادر است تقدیرات مان را تغییر

زندگی برای خیلی‌هایمان سخت است. باید با همدلی و دستی یاری مثل تمام روزهای سخت این سرزمین کنار هم بمانیم و سنگ‌ریزه‌های گناه خیلی درشت را از جلوی پای یکدیگر برداریم. می‌خواهی نو شوی؟ با طبیعت آشتی کن. توی روح جنگل و عظمت آسمان و پاکی زمین برز نشانه‌است. وقتی روح زیبا به طبیعت زیبا گره بخورد، حال آدم چه شگفت‌انگیز می‌شود! می‌خواهی نو شوی؟ صبور باش. می‌دانم سخت است. بعضی وقت‌ها کاسه صبرمان زود لبریز می‌شود ولی ایمان نو، صبر می‌خواهد. باید بگذاری همه چیز به وقتش و سر جای خودش رخ بدهد. ایمان تو تسلیم‌شدن می‌خواهد. باید به حکمت خالق بزرگ ایمان داشته باشی و خودت را بسپری دستش. خوب و بدش را باید با هم بخوای، بالا و پایینش را کنار هم. می‌خواهی نو شوی، باورهای دینی را در وجودت تقویت کن. گوش به چرندیات و محتواهای زردی که هر روز توی شبکه‌های مجازی به خوردمان می‌دهند، نده. آنها دلسوز من و تو نیستند، روی موج ناراضی و معیشت‌دوشار مردم سوزاند و از دین برایت ماهی می‌گذارند. دین را با کتاب و مطالعه و گفت‌وگو به دست بیآور نه توی جمله‌های رسانه‌ای و آدم‌های بدون تخصص مجازی. می‌خواهی نو شوی، سواد رسانه‌ات را بالا ببر تا هر وقت خواستند به محتوایی را به خورد ذهن و قلبت بدهند، بدانی چه کنی و مسیر را در تاریکی گم نکنی. می‌خواهی نو شوی، چشم‌هایی داشته باش برای ندیدن و گوش‌هایی برای نشنیدن. هر محتوایی لزوماً مفید نیست. ارتباطات را با آدم‌های منفی که نه خودشان ایمان درستی دارند و نه اجازه می‌دهند تو خودت باشی کم کن.

برای نو شدن دست دلت را بگیر و ببر توی شهر رمضان هوایی به سرت بخورد. سحرها وقت خوبی است تا با خودت خلوت کنی. مناسبانه، هر سال بیشتر از این میهمانی غافل می‌شویم. آنها که به هر دلیلی روزه نمی‌گیرند، خودشان را مبری از هر کار نیک می‌دانند. او هم که می‌گیرد، گاهی درگیر حواسی می‌شود. انقدر سرگرم آماده کردن افطار و سحر و سریال‌های مناسبی می‌شود که یادش می‌رود ماه نو شدن است. گرسنگی فقط یک راه پاک‌شدن است، راهی که جسم را پاک می‌کند، پس لایحش روح مان چه؟ بیاید کاری کنیم. با هم قرار بگذاریم، همین حالا لیستی از رفتارهای اشتباه یا عادت‌های بدمان را بنویسیم. سال نو را سال تغییر این خرده عادت‌ها کنیم و یک سال بعد همین روزها متوجه تغییرات وجودمان شویم. یادمان باشد خدایی که رمضان المبارک را با تمام ظرافت‌هایش آفریده، خالقی منظم است. زیرپوستی به ما برنامه‌ریزی یاد می‌دهد. می‌گوید خیلی از خیرها و برکت‌ها در زمان بین‌الطوئین است.

صبح که از خواب بیدار می‌شویم دو انتخاب پیش روی مان است. یا به رختخواب برگردیم و روزیابینیم، یا بیدار شویم و دنبال رؤیاهای مان برویم.